

Murskygger over en barndom

Av Mahamad Basem abu Srour, frivillig i KFUM Palestina

Navnet mitt er Mahamad Basem abu Srour. Jeg er 24 år, og bor i flyktningleiren Aida i Betlehem, Palestina. Familien min flyktet fra landsbyen vår, Natef, i 1948 under det Palestinske *Nakba*, eller katastrofen.

23. november 1990 ble jeg født som flyktning, en status jeg har fått i arv fra mine foreldre og fra en krig som har pågått i nesten 70 år. Å vokse opp i en flyktningleir har vært svært vanskelig, og etter 2002 har situasjonen min og livet mitt forverret seg. Israel begynte å bygge separasjonsbarrieren bare hundre meter fra der jeg bor, og med barrieren kom også vaktårn og israelske soldater. Et av vaktårnene er bygget rett ovenfor huset mitt, og jeg ser opp på soldatene hver eneste dag. I flyktningleiren er det ikke mange steder å leke. De eneste åpne områdene er veiene som slynger seg mellom de mange, små boligene. Nå er det ikke lenger trygt for oss å leke i gatene på grunn av stadige sammenstøt mellom beboere i leiren og soldatene i vaktårnene.

Under oppveksten gikk jeg på en FN-skole som ligger bare noen hundre meter fra muren. Vi opplevde flere ganger at soldatene skjøt tåregass og gummikuler mot oss da vi var i klasserommene. Skolen ble bygget med store vinduer og en skolegård, men etter at muren kom og soldatene flere ganger skjøt mot skolen bestemte rektor seg for å fjerne alle vinduer i bygget, og vi fikk ikke lenger lov til å bruke skolegården. Flere ganger ble vi sendt hjem etter første time fordi læreren følte det var for farlig å være der. Å gå på skole uten vinduer, uten å få dagslys fra solen og uten å få mulighet til å løpe rundt ute som andre barn var både trist og skummelt.

Muren skilte oss fra en veldig fin olivenlund hvor jeg pleide å være med familie og venner. Muren endret geografien i nabolaget mitt og avskar meg fra andre mennesker. Mine gamle naboer er ikke lenger mine beste venner. De bor i et land med andre lover og med en annen virkelighet. Vi er fortsatt naboer, jeg kan høre dem, men jeg kan ikke se dem. Muren har påvirket mitt sosiale liv. Jeg kan ikke lenger besøke vennene mine, og mange tør ikke komme hit jeg bor fordi de er redde for hva soldatene kan gjøre.

Flyktningleiren er nå som et stort fengsel. Et bur, en labyrint der jeg ikke får lov til å bevege meg uten tillatelse fra de israelske soldatene. Ved å bygge denne muren tok de fra meg landet mitt, friheten min, og mulighetene mine. Situasjonen har påvirket drømmene mine og hvordan jeg tenker på fremtiden og fred i Palestina. Muren kom som et slag i ansiktet, og det gjør at jeg føler meg dum og sårbar. Realiteten er så mye større enn mine drømmer.